

Зора

*Вестител на Христовото
присъствие*

Списание Зора

Ноември 2025

Съдържание

ВОДЕЩ МАТЕРИАЛ1

УСИЛИ ВЯРАТА НИ.....1

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ18

БОЖИЕТО СЛОВО18

ТЪРСЕТЕ ПЪРВО22

ХРИСТОС УМРЯ ЗА НАС25

ВОДЕНИ ОТ БОЖИЯ ДУХ29

ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ И УЧЕНИЕ33

ДЕЛОТО НА ИЛИЯ ПОКАЯНИЕ, РЕФОРМАЦИЯ И

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ.....33

Следете в Библията си!

Усили вярата ни

***„Апостолите казаха на Господа: Усили у нас
вярата.“
Лука 17:5***

С приближаването на края на още една година е уместно да разгледаме важната тема за вярата. Думата „вяра“ се среща стотици пъти в Библията. Може би изненадващо, с изключение на две, всички тези употреби са в Новия завет, а от всички употреби в Новия завет 216 са след деня на Петдесетница. Думата се среща само 29 пъти в евангелските разкази, а в Евангелието на Йоан думата „вяра“ изобщо не се среща. Интересно е да се отбележи, че почти половината от използването на думата „вяра“ в Новия Завет се среща в трите книги – Римляни, Галатяни и Евреи. За да разберем по-добре тази тема, можем да се обърнем към тези три послания на Павел като основни източници на информация и разбиране за вярата.

Преди да се обърнем към Новия Завет, обаче, бихме искали първо да разгледаме записите в Стария Завет. Въпреки че на пръв поглед в писанията на Стария Завет вярата не изглежда

да е подчертана, двете препратки, записани, показват колко важно значение ѝ е отдал Бог. Първото употребяване е в Божиите думи, отправени към народа на Израил, с които ги упреква за липсата им на вяра. „Ще скрия лицето Си от тях“, казва Той, „и ще видя какъв ще бъде краят им, защото те са извратено поколение, деца, които са неверни.“ (Второзаконие 32:20). Другата препратка към вярата в Стария Завет се намира в писанията на пророк Авакум. „Праведният ще живее чрез вярата си.“ (Авакум 2:4). Апостол Павел коментира и двата стиха в Новия Завет. Въпреки че не се позовава директно на писанието от Второзаконие, Павел казва, че Израил не е постигнал праведност, „защото не я е търсил чрез вяра“. (Римляни 9:32). Павел цитира пряко стиха от Авакум три пъти в своите писания – в Римляни 1:17, Галатяни 3:11 и Евреи 10:38. Разбираме тогава, че макар и по-голямата част от библейските препратки към вярата да са в Новия Завет, основата на тази важна тема е била поставена от Бог много по-рано.

Ключове за разбиране на вярата

В началото на урока ни бихме искали да изброим четири ключови момента, свързани с вярата. Първо, от създаването на човека вярата е била абсолютно необходимо условие за всеки, който

иска да има отношение с Бога и да наследи Неговите обещания, било то земни или небесни. (Евреи 11:6). Второ, Мойсеевият закон не наблягал на вярата, а на делата – спазването на заповедите и церемониите. (Ефесяни 2:15). Трето, онези, които бяха угодни на Бога в старозаветните времена – древните достойни – бяха приемливи за Него не защото бяха способни да спазват Закона, а заради вярата си (Римляни 4:13; Евреи 11:1,2). Четвърто, за Божия народ, живеещ след Петдесетница, съществува неразривна връзка между вярата и зачеването от Духа в началото на християнския път, както и в ежедневното действие на Светия Дух и напредъка на вярата до края на този път. (1 Коринтяни 12:7-9; Галатяни 3:14). Тази последна точка ни помага да осъзнаем колко забележителна е била вярата на древните достойни хора. Те не са били заченати от Светия Дух, но са имали голяма вяра.

Ключът към вярата на древните герои от Стария Завет беше, че тя беше процес, развитие, а не само моментна вяра. Вярата за тях се превърна в начин на живот. Тя определяше цялото им мировозрение за света, в който живееха, и мястото им в него. Авраам, например, търсеше град с божествена основа, построен от Бога, вярвайки, че Бог има план за нещо в бъдещето,

което ще бъде по-добро за него и за останалата част от света, отколкото падналото състояние, което съществуваше по негово време. Евреи 11:10

По същия начин, за детето на Бога днес развитието на вярата също е процес. Вярата в момента на зачеването от Светия Дух е необходима в известна степен, но тя е само начална точка, все още неразвита и неизпитана. Развитието на вярата започва с посвещението и зачеването от Духа, но не завършва до смъртта и духовното раждане. Истинската вяра не е да казваме, че сме „спасени“ или „родени отново“, а след това да забравяме за това и да вярваме, че по някакъв начин това ни прави християни. Напротив, вярата и нейното развитие и напредък след зачеването на духа са ключът към това да бъдем истински християни. Както казва Павел: „Не се срамувам от Евангелието на Христос, защото то е сила Божия за спасение на всеки, който вярва. ... Защото в него се открива правдата на Бога от вяра във вяра, както е писано: „Праведният ще живее чрез вяра.“ (Римляни 1:16,17). Един превод предава част от стих 17 като „правдата, която е чрез вяра от началото до края“. С други думи, да живееш чрез вяра и да напредваш „от вяра във вяра“ е

непрекъснат процес през целия християнски живот, а не просто моментна вяра.

Вярата все още е необходима

Може да се зададе въпроса: „Все още ли се нуждаем от вяра?“ В края на краищата, днес имаме повече знания за Божия план за спасение, отколкото някога преди. Много библейски пророчества са се изпълнили или са в процес на изпълнение . Днес разполагаме с безкраен източник на библейски помагала и свързани с тях учебни материали. Може би вярата днес не е толкова важна, колкото е била някога. Исус, посочвайки към нашето време, зададе свързан с това въпрос: „Когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8). Въпреки че не отговори директно на този въпрос, Исус подсказа с думите си, че вярата наистина ще бъде необходима и в наши дни, и освен това, че няма да я намери в изобилие. Самият този факт трябва да ни помогне да осъзнаем голямата значимост на вярата в нашето време, когато на земята е останало толкова малко от нея. Въпреки че виждаме по-ясно Божия велик план за спасение, отколкото някога преди, това по никакъв начин не трябва да намалява необходимостта от вяра. Всъщност, колкото повече неща виждаме и знаем, толкова повече

трябва да осъзнаваме колко много все още не знаем или не разбираме напълно, и тук влиза в картината вярата. Думите на Павел трябва да продължат да отекват силно в нас: „Ние ходим с вяра, а не с виждане.“ 2 Коринтяни 5:7

Например, Авраам е виждал и знаел определени неща дори по негово време. Той знаел, че Бог може да върши чудеса, като раждането на син, когато той и Сара вече бяха преминавали възрастта за раждане на деца. Авраам също знаел, че Бог може да възкресява от мъртвите, както се вижда от Неговата намеса в жертвоприношението на Исаак. (Римляни 4:16-21; Евреи 11:17-19). Авраам е виждал и оценявал тези неща с очите си. Освен това обаче, с очите на вярата той видя време в бъдещето, когато чрез едно семе всички семейства на земята ще бъдат благословени. (Битие 12:3; 22:18). Той не знаеше как и кога ще се случи това, но имаше вяра, че ще се сбъдне. Днес ние също виждаме много неща, но не всичко е напълно известно все още. Виждаме, че около нас настъпва велико време на бедствие, но много от подробностите за бъдещите събития все още не знаем (Даниил 12:1). Виждаме и оценяваме факта, че броят на членовете на тялото на Христос от тази страна на завесата намалява, но не знаем деня, нито часа, в който последният член ще влезе в славата.

Тези и други неща виждаме частично, но имаме вяра, че всички те ще бъдат доведени до завършеност според Божия план. 1 Коринтяни 13:12

Може да се каже, че ще ни е нужна повече вяра, докато се подготвяме да влезем в 2026 г., отколкото е била нужна на Авраам в неговото време, повече отколкото е била нужна на ранната църква, повече отколкото е била нужна на светиите, живели в началото на жетвата, и повече отколкото е била нужна на самите нас през изминалата година. Можем да бъдем сигурни, че за да бъдем напълно угодни на Бога, е необходимо нарастване и развитие на вярата според обстоятелствата и преживяванията на Божия народ, живеещ във всеки момент от времето.

Две части на вярата – същност и доказателство

Някои елементи от развитието на християнина не са конкретно определени в Писанията, но вярата е. Павел ни дава нейното определение: „А вярата е вещественост на неща, за които се надяваме, доказателство за неща, които не се виждат“ (Евреи 11:1). Тук забелязваме, че вярата не е „неща, за които се надяваме“, нито е „неща, които

не се виждат“. Тя е по-скоро „същността“ и „доказателството“ на тези неща. Това, за което „се надяваме“, е изпълнението на Божия план, не само за Неговата църква, но и в подходящото време за целия свят. Вярата, казва Павел, е „същността“ на това, за което се надяваме. Думата „същност“ тук означава „основа или опора“. Опора или същност на нашата надежда е Божието Слово, Библията. Именно тази основа на истината ни дава същността на нашата надежда. Павел говори за това по следния начин на друго място: „Тази надежда имаме като котва на душата, сигурна и непоколебима, която прониква зад завесата.“ Евреи 6:19

Вторият аспект на вярата, според Павел, е „доказателството за неща, които не се виждат“. Нещата, които не виждаме, като цяло, са тези, които лежат в бъдещето, било то утре, следващата седмица, следващата година или след много години. Във всички тези случаи ние не знаем конкретните преживявания в живота ни, които ще се случат. Думата „доказателство“ означава „доказателство или потвърждение“. Доказателството за това, което ни очаква в бъдещето, що се отнася до вярата, се показва чрез Божиите дела в миналото. С други думи, можем да погледнем назад към нашите преживявания и към тези на човечеството като

цяло и да видим, че Бог е действал безупречно до този момент и е изпълнил всяка малка подробност от Своя план перфектно. В това се крие доказателството, което ни уверява за нещата, които ни очакват – тези, които не виждаме. Благодарение на доказателствата или доказателствата за Божиите действия в миналото, които можем да видим, сега имаме вяра в бъдещото изпълнение на Неговия план, което не можем да видим напълно.

Тези два аспекта на вярата – същност и доказателство – могат да бъдат разгледани и във връзка с Божието действие. Същностната част на вярата можем да наричаме „вярата“ – истината за Божия план и неговото изпълнение. (Юда 1:3). Доказателствената част на вярата можем да наричаме „нашата вяра“. Това са преживяванията в живота, които са били, са сега и ще бъдат в бъдеще, в съчетание с Божиите планове за всяко едно от Неговите деца. Гледайки на това, ние знаем, че Той ще изпълни перфектно всичко в бъдеще, точно както е направил в миналото.

Двата вида преживявания ни помагат да развием тази двустранна структура на вярата. Първо, имаме преживявания, от които се учим. Те ни помагат да развием аспекта на вярата, свързан

със същността. Такива преживявания могат да включват неща като лично изучаване, посещаване на различни събрания и сбирки на Божия народ, лично размишление и молитва, както и общуване с други християни. Може да се каже, че доказателственият аспект на вярата се развива чрез приложни преживявания. Те включват преживявания като справянето със света, нашата работа, преминаването през различни изпитания и тестове, нашите реакции към тези преживявания, как реагираме на

преживяванията на света и как се справяме с несигурностите в живота. Чрез преживявания, свързани с учене и приложение, нашата вяра трябва да расте, да се развива и да се увеличава, докато вървим по стъпките на Исус.

Увеличаване на вярата ни

В текста от Писанието в началото на този урок учениците помолили Исус да увеличи вярата им. Той не отговорил категорично, а по-скоро посочил какво може да постигне увеличената вяра. „Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще кажете на тази черница: Изкорени се и се засади в морето, и тя ще ви послуша.“ (Лука 17:6). Подобно изявление е записано в Евангелието на Матей: „Ако имате вяра колкото синапово зърно,

ще кажете на тази планина: Премести се оттук там, и тя ще се премести; и нищо няма да бъде за вас невъзможно.“ (Матей 17:20). И в двете изявления забелязваме, че по-голямата вяра е свързана с постижения, които са невъзможни за човешкото същество – илюстрирани с такива неща като преместване на дърво или планина чрез говорене. За да подчертае още повече тези на пръв поглед невъзможни подвизи, той сравнява такава вяра с синапово зърно, най-малкото от всички семена. (Марко 4:31). Всъщност Исус казва, че ако имаме вяра, символизирана от нещо толкова малко като синапово зърно, човешки невъзможни неща могат да бъдат извършени.

Увеличаването на вярата ни, следователно, е свързано с познаването и увереността, че Бог може да прави неща, които са невъзможни за човешката сила, независимо дали са пряко свързани с нас или с изпълнението на Неговия план като цяло. Исус не удовлетвори молбата на учениците си, защото знаел, че такава увеличаване на вярата ще дойде чрез опит и с течение на времето, а не чрез чудо от негова страна или някакво незабавно действие, което той би могъл да предприеме. Просто казано, увеличаването на вярата не се случва за една нощ, нито без да го осъзнаваме. Увеличаването

на вярата дойде при учениците – и идва и при нас – чрез по-доброто познаване на Бога, Неговия план, Неговата истина, „същността“ на нашите надежди, и чрез все по-голямото признаване и оценяване на Неговото ръководство в миналото и настоящето, което е „доказателството“, с което трябва да посрещнем бъдещите, невидими преживявания в живота.

Малка вяра и голяма вяра

Ако вярата трябва да се увеличи, това означава, че понякога не я притежаваме в пълна степен, както би трябвало. Това важало и за учениците на нашия Господ по време на Неговото земно служение. В четири различни случая Исус им каза, че са „маловерни“. (Матей 6:26-30; 8:25,26; 14:28-32; 16:5-10). Мястото не позволява подробно разглеждане на тези стихове, освен да обобщим проблемите, които възпрепятствали вярата на учениците и, понякога, нашата.

В горните разкази вярата липсвала поради: тревога за настоящи и бъдещи временни нужди, включително такива, които може би дори няма да се сбъднат; страх по време на бурите в живота, които от време на време сполетяват Божиите деца; неспособност да се поддържа доверие и увереност, когато се преминава през

преживявания, които са напълно извън контрола на плътта; и плътско разсъждение, по-специално забравяне на това как Господ е ръководил минали преживявания.

Решенията на тези примери за необходимостта от по-голяма вяра са: замяната на тревогата за временните неща с търсенето на духовни неща; припомнянето, че Господ контролира бурите в живота, които ни сполетяват, и ще ги успокои в момента, в който прецени, че е най-добре за нашето духовно развитие; развиване на продължение и постоянство в нашите преживявания, осъзнавайки, че Господ никога няма да ни остави, нито да ни отхвърли; и припомняне на доказателствата, които имаме за съвършеното действие на Бог във всички минали преживявания в нашия живот. Всички тези средства за изцеление ще увеличат нашата вяра, точно както се случи с учениците на Исус. Матей 6:33; Псалми 107:29; Евреи 13:5; Филипяни 1:6

Писанията съдържат много прекрасни примери за вяра. Най-забележителен е разказът в Евреи, глава 11, за множеството верни от древността. Те не само имаха вяра, но вярата им нарастваше с напредването на живота им, дори до смъртта. „Всички те умряха с вяра, без да са получили обещанията, но като ги видяха отдалеч, се

убедиха в тях, приеха ги и изповядаха, че са странници и пришелци на земята.“ (Евреи 11:13). И ние трябва да умрем във вяра, знаейки, че само тогава, ако сме верни, ще получим обещаното ни наследство. Ние също сме странници и пришелци на земята, а „нашето гражданство е в небесата“. (Филипяни 3:20). Ние сме се отказали от земните претенции и привилегии и търсим „по-добра родина... небесна“. Евреи 11:16; 1 Петър 2:11

Цели за новата година

С приближаването на края на 2025 г. и настъпването на Новата година е наложително да помним колко е важно да укрепваме и да узряваме в нашата вяра. За тази цел нека вземем следните решения за идващата година:

1. Да бъдем активни за Господа, Истината и братята. Да работим усърдно във всички тези области, знаейки, че активният християнски живот е един от ключовете към укрепване на вярата. 1 Тимотей 6:18; Тит 3:8

2. Да се концентрираме в размишленията си върху Божието Слово и върху многото средства, с които разполагаме в момента. Изучаването на Божието Слово не може да има друго

въздействие, освен да укрепи нашата вяра. Йоан 5:39; 2 Тимотей 2:15

3. Не се оставяйте да бъдете увлечени или разтревожени от безбройните проблеми на света, нито от тяхното решение, което само Христовото царство може да донесе. Ако условията в света изглеждат така, че ни отдалечават от Божието Слово или от Божия мир, тогава може би е време да изключим телевизора или радиото; да се отдалечим от постоянния поток от новини и мнения чрез електронните и социалните медии; и да избягваме нещата, написани от човешкото разсъждение, които предлагат нереалистични решения. Не забравяйте, че Бог контролира всичко и не е нужно да се тревожим. Филипяни 4:6,7; 1 Петрово 5:7

4. Продължавайте да наблюдавате, като помните, че има разлика между наблюдаване и увличане и тревога за нещата, които се случват в света. Наблюдателят в кулата не се включва в битките на този свят, а наблюдава, за да види Божията сила, която се използва, за да победи враговете Му. Бдете, за да видите разгръщането и изпълнението на пророчеството. Това също ще укрепи вярата ни. 1 Коринтяни 16:13; 1 Петър 4:7

5. Бъдете щастливи и се радвайте. Бъдете позитивни за живота си в Господа, бъдете позитивни за вашите събратя, бъдете позитивни и твърди в Истината и бъдете позитивни за славния резултат от Божия план. Гледайте на всички житейски преживявания през призмата на Божия велик план за спасение и резултатът ще бъде укрепена вяра. Филипяни 4:4; 1 Солунци 5:16

Вярата трябва да ни води до последния ни дъх. За всеки от нас това може да бъде днес, утре, следващия месец, следващата година или след много години. Независимо от оставащите ни дни, вярата винаги ще бъде необходима. С развита и укрепена вяра няма значение колко дълъг или кратък ще бъде животът ни, нито какво ще се случи по пътя, защото ще бъдем напълно подготвени духовно да бъдем победители. „Това е победата, която побеждава света, дори нашата вяра.“ 1 Йоан 5:4

„ Припомняйте си още за първите дни, когато след като бяхте просветени, претърпяхте голяма борба от страдания кога опозорявани с хули и оскръблени, кога пък като съучастници с тези, които страдаха така. Защото вие не само страдахте с онези, които бяха в кови, но и радостно посрещахте разграбването на имота си,

като знаете, че вие ви имате по- добър и траен имот. И така, не изпускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, така че като извършите Божията воля, да получите обещаното. Защото още много малко време и ще дойде Този, Който има да дойде и няма да се забави. А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми. Ние обаче не сме от онези, които се дърпат назад и се погубват, а от тези, които вярват и душата им се спасява.“ Евреи 10:32-39

Библейски уроци

Урок за 7 декември

Божие слово

Ключови стихове: „Цялото Писание е вдъхновено от Бога и е полезно за поука, за изобличаване, за поправяне, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек съвършен, напълно подготвен за всяко добро дело.“
2 Тимотей 3:16,17

Избрани стихове:
2 Тимотей 3:14-17; Псалом 119:105

Апостол Павел написал последното си писмо до Тимотей, докато бил окован с вериги като затворник в Рим (2 Тимотей 1:16; 2:9). В писмата си до ранната църква апостолът се отнася към Тимотей като към „сътрудник“ и „възлюбено и верно дете в Господа“ (Римляни 16:21; 1 Коринтяни 4:17). (Римляни 16:21; 1 Коринтяни 4:17). В писмото си апостол Павел първо предупреждава Тимотей „никога да не се срамува от свидетелството за нашия Господ или от мен, неговия затворник“, а „вместо това, с

Божията сила, да се присъедини към мен в страданията за Евангелието“. 2 Тимотей 1:8

По-нататък в посланието си апостолът заявява: „Бъди силен чрез благодатта, която е в Месията Исус. Това, което си чул от мен чрез много свидетели, повери на верни хора, които ще могат да научат и други“. (2 Тимотей 2:1,2). След това апостол Павел предупреждава Тимотей, че „в последните дни [на този век] ще настанат трудни времена“ и посочва нечестивите нагласи и поведения, които ще съществуват дори сред някои, които външно изглеждат благочестиви. (2 Тимотей 3:1-7). За да противодейства на такива условия, апостолът призовава Тимотей, както и всички последователи на Христос, да помнят неговото „учение, поведение, цел, вяра, дълготърпение, любов, търпение, преследвания, страдания“ и заявява, че „всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат преследвани“. стихове 10-12

Цитираме отново нашите ключови стихове, като вмъкваме гръцките определения на някои думи: „Всяко писание, вдъхновено от Бога, е полезно [помощно, благотворно] за поука, за изобличаване [за да бъдем убедени, задълбочени], за поправка [изправяне, реформа], за наставление в правдата: за да бъде човекът на

Бога съвършен, напълно подготвен за всяко добро дело”. Тук апостолът подчертава важността на „всяко писание, вдъхновено от Бога“, и че ние трябва да четем, изучаваме и размишляваме над цялото Свещено Слово на Истината с искреност и благоговение.

Пророчествата, записани в Библията, демонстрират Божията мъдрост, запознават ни с Неговите планове и цели и ни позволяват да разглеждаме както настоящето, така и бъдещето от божествена гледна точка. Колкото по-ясно разбираме всемъдрите Божии планове, толкова по-добре ще можем да Му служим по правилния начин и с правилния дух – не като „слуги“, а като „наследници“ и „синове“. Римляни 8:1-17; Галатяни 4:1-7

Вдъхновените Писания ни разкриват какви ще бъдат условията в Божието бъдещо царство, помагайки ни да противодействаме на сегашните нечестиви влияния на „този зъл свят“ (Галатяни 1:4). Внимателното изучаване на „всяко Писание, вдъхновено от Бога“, значително укрепва вярата ни в Създателя и във всичките Му „изключително велики и скъпоценни обещания“. 2 Петър 1:4

Вдъхновеното Слово на Истината е дадено, „за да бъде Божият слуга напълно подготвен за всяко

добро дело“ (2 Тимотей 3:17). „Всичко, което е писано преди, е писано за наше поучение, за да имаме надежда чрез търпението и утехата на Писанията“ (Римляни 15:4).

Търсете първо

Ключов стих: „Затова не се тревожете за утре, защото утрешния ден ще се тревожи за себе си. Доста е на деня злото, което му се намери.“

Матей 6:34

Избрани стихове:

Матей 6:24-34

Като част от своята проповед на планината, Исус наставлява своите последователи да не се тревожат и да не се „безпокоят“ за утрешния ден. Тревогата и безпокойството са сериозни врагове за християнина. Ако позволим на тези чувства да завладеят мислите ни, това може да навреди както на физическото, така и на духовното ни здраве. Как можем да се борим срещу тревогата?

Апостол Петър ни съветва: „Хвърлете цялата си тревога върху Него [Бога], защото Той сам се грижи за вас.“ (1 Петрово 5:7) Апостол Павел пише: „Не се тревожете за нищо, а във всяка ситуация, с молитва ... и благодарение, представяйте вашите искания пред Бога. И

Божият мир, който надхвърля всяко разбиране, ще пази сърцата и умовете ви.“ Филипяни 4:6,7

Има голяма разлика между безгрижност и тревога. Ако Исус беше безгрижен по отношение на утрешния ден, той нямаше да каже на учениците си да съберат остатъците, които бяха останали след нахранването на огромната тълпа. Вместо това, Учителят илюстрира при този случай мъдростта за планирането на следващото хранене. (Йоан 6:1-13). Това не беше „тревожна“ мисъл, която нашият Господ похвалил. Учениците бяха инструктирани да използват това, което им беше дадено, и да не губят нищо от него.

Нашият ключов стих не предполага небрежност в ежедневието ни по отношение на провизиите за нас и за тези, които зависят от нас. Тогава какво означават тези думи на Исус? По-рано Учителят предупредил: „Не си събирайте съкровища на земята, ... а си събирайте съкровища на небето, ... защото където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.“ (Матей 6:19-21). „Съкровището“, което трябва да ценим повече от всичко друго в живота и върху което сърцата ни трябва да бъдат постоянно фокусирани, са небесните съкровища, „изключително великите и скъпоценни обещания“ на Бога. 2 Петрово 1:4

Правилно и необходимо е да отделяме време и енергия, за да задоволим нашите нужди и тези на хората, които зависят от нас, като храна, облекло и място за живеене. След като определя тези основни човешки нужди, Исус казва: „Вашият небесен Отец знае , че имате нужда от всички тези неща.“ (Матей 6:25-32). След това Той ни наставлява: „Търсете първо Божието царство и Неговата правда.“ (стих 33). Думата „търсете“ идва от гръцка дума, която означава „желание“. Думата „първо“ има значението „първо по време, място и важност“.

Урокът на Исус е, че желанието и първият приоритет на християнина трябва да бъдат „Божие царство“ и възможността да бъде сънаследник с Христос в това царство. Апостол Павел описва това като „съучастници с другите в небесното призвание“. (Евреи 3:1). Тази славна покана е да станем „наследници на Бога и сънаследници с Христос; ако с Него страдаме, за да бъдем и прославени заедно с Него“. Римляни 8:17

Затова нека не се тревожим за нуждите на утрешния ден. След като сме направили нашата част, трябва да оставим всичко в Божиите ръце, знаейки, че „на онези, които обичат Бога, всичко

съдейства за добро на онези, които са призовани според Неговия замисъл“. стих 28

Урок за 21 декември

Христос умря за нас

***Ключов стих: „Ако, докато бяхме врагове, се помирихме с Бога чрез смъртта на Неговия Син, то колко повече, след като сме се помирили, ще бъдем спасени чрез Неговия живот.“
Римляни 5:10***

***Избрани стихове:
Римляни 5:6-11***

В избрания от нас пасаж от Писанието апостол Павел обяснява, че Бог е показал своята велика любов към нас, „като, докато бяхме още грешници, Христос умря за нас“. (Римляни 5:8). Бог „даде Своя единороден Син“, Исус, който доброволно даде своя съвършен човешки живот като откуп, или цена за изкупление, за цялото човечество. Йоан 3:16,17; Йоан 10:17,18; 1 Тимотей 2:5,6

Ясното разбиране на откупа от тези и други писания ни позволява да разберем много аспекти

от Божиите планове и цели. То ни напомня постоянно, че няма дела, които можем или бихме могли да извършим сами, за да спечелим вечен живот. Апостол Павел заявява: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и това не е от вас , а е дар от Бога, не чрез дела, за да не може никой да се похвали.“ Ефесяни 2:8,9

Апостолът също така посочва безпомощното състояние на човечеството и че ние сме „без сила“ да се спасим от греха и смъртта (Римляни 5:6). Той посочва, че „чрез един човек [Адам] грехът влезе в света, а чрез греха – смъртта; и така смъртта премина върху всички хора“ (стих 12). Павел допълва, че „заплатата на греха е смърт“, но не вечно мъчение. Римляни 6:23

Докато цялото човечество се намирало в тази безнадеждна ситуация, „Христос умря за нечестивите“ (Римляни 5:6). След това апостолът подчертава, че „ако чрез престъплението на един [съвършения човек, Адам] мнозина умряха, то много повече благодатта на Бога и дарът чрез благодатта на един човек [съвършения човек], Исус Христос, изобилно се изляха върху мнозина“ (стих 15). Този незаслужен „дар от Бога е вечен живот чрез Исус Христос, нашия Господ“. Римляни 6:23

Павел ни учи, че помирението с Бога е възможно само чрез вяра в кръвта на жертвата на Исус, „откуп за всички“. Той пише: „Докато бяхме врагове, бяхме помирени с Бога чрез смъртта на Неговия Син, ... чрез когото сега сме получили помирението.“ – Римляни 5:10,11

С това положение ние сега сме в състояние да получим допълнителното благословение да разберем и оценим, че в настоящия момент има „небесно призвание“, „високо призвание от Бога“ (Евреи 3:1; Филипяни 3:14). Това е достъпно за онези, които с вяра приемат Исус като цена за откупа си и основа за помирението си с Бога; и които освен това посвещават всичко, за да вършат волята на Бога. Тези, които са „верни до смърт“, ще получат „венеца на живота“, тоест безсмъртие като духовни същества. Те ще бъдат част от „новия Йерусалим“ и ще съставляват „невестата“ на Божия възлюбен Син. (Откровение 2:10; 21:2,9). Заедно с Христос, своя Глава, те ще служат като „свещеници“, за да помирят човечеството обратно в хармония с Бога в царството. Откровение 20:4,6

Нека даваме „повече усърдие“, за да направим „призванието и избора си сигурни“ (2 Петрово 1:10). Апостол Павел наставлява последователите на Господа: „Ако сме деца, то

сме и наследници, наследници на Бога и сънаследници на Христос, ако с Него страдаме, за да бъдем и прославени с Него. Защото считам, че страданията на сегашното време не са достойно да се сравняват с бъдещата слава, която ще се яви в нас” (Римляни 8:17,18).

Водени от Божия Дух

Ключов стих: „Защото всички, които се водят от Божия Дух, те са Божи синове.“

Римляни 8:14

Избрани стихове:

Римляни 8:12-17

В ключовия стих апостол Павел за първи път в своите писания използва израза „синове Божи“. Той придава на него едно дълбоко значение: за да бъдем считани за синове Божи, трябва да бъдем „водени от Божия Дух“.

Какво означава да бъдем водени от Божия Дух? Дали това е лично или емоционално усещане, което имаме? Нашите променливи чувства не са надежден показател за наличието на Божия Свят Дух. Освен това, те не са надеждни, за да ни водят, защото чувствата са до голяма степен резултат от нашите естествени наклонности и могат лесно да се променят в зависимост от външните условия.

Чувствата никога не трябва да се бъркат с вярата. Все пак има връзка между вярата и

святото чувство, подобна на връзката между корена на растението и неговия цвят. Вярата е постоянна, точно както корените на растението са постоянно в земята. Чувствата имат свой „сезон“, така да се каже, подобно на цветята на растението. Точно както корените на растението не произвеждат цветя през всички сезони, така и вярата не винаги произвежда екстаз от щастливи чувства.

Нашите чувства и емоции могат да потънат, когато изпитваме физическа болка, преминаваме през трудностите на бедността или преживяваме смъртта на любим човек. Въпреки това, нашата вяра в Бога и Неговите обещания може да остане твърда. Вследствие на това не трябва да измерваме Божията любов и сила към нас единствено чрез нашите чувства. Ако нашата вяра се основава на библейското обещание, че Бог е неизменен, тогава нашият християнски живот и любов ще текат стабилно като дълбока река. (Малахия 3:6; Яков 1:17). Тя няма да бъде лесно засегната от студения вятър, нито ще бъде възпрепятствана от отчаянието.

Мойсей не се ръководеше от чувствата или емоциите си, когато застана на брега на Червено море. По същия начин не се ръководеше от тях и Авраам, когато принесе в жертва Исаак, нито

израилтянската армия, когато обикаляше Йерихон седем дни. Апостол Павел не се ръководеше от чувствата си, нито се поддаде на убежденията на братята в Кесария, след като реши, че Божията воля е да отиде в Йерусалим, където със сигурност го очакваха окови. Деяния 21:8-14

Бог не ни води, като ни говори с глас. Той обаче ни води и ни учи чрез Своето писано Слово, Своята „светлина“ и „истина“. (Псалми 25:4,5; 43:3; 119:105). Апостол Павел очертава някои от признаците, че сме водени от Божия Дух. Стремим ли се всеки ден да „ходим [гръцки: да живеем, да се държим] не по плът, а по Дух“? (Римляни 8:4). Умът ни постоянно ли се интересува от „нещата на Духа?“ (стих 5). Полагаме ли всички усилия, подпомагани от Божия Свят Дух, да „убиваме делата“ на тялото си, включително всичките си греховни наклонности? (стих 13; Колосяни 3:8,9). Ако е така, това са признаци, че сме водени от Божия Дух.

На друго място апостолът посочва допълнителни доказателства, че сме водени от Божия Дух. Ако нашата цел е да развиваме повече плодовете на Духа, „любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, доброта, вяност, кротост,

самообладание“, тогава сме водени от Божия Дух. (Галатяни 5:22,23). Ако сме готови да следваме стъпките на нашия Учител на всяка цена и независимо от страданията, това са допълнителни признаци, че Духът на нашия всеобичащ Създател ни води. Римляни 8:17,18

Делото на Илия Покаяние, Реформация и Възстановяване

***„Ето, ще ви изпратя пророк Илия преди да
дойде великият и страшен ден на Господа:
и той ще обърне сърцата на бащите към
децата, и сърцата на децата към бащите,
за да не дойда и порази земята с
проклятие.“
Малахия 4:5,6***

Изразът „великият и страшен ден на Господа“ се използва в Библията, за да опише времето, когато Бог вече няма да позволява на човечеството да продължава да живее по егоистичен и грешен начин, без да го възпира. Пророците също говорят за този период като за „деня на отмъщението на Господа“ и „деня на облаците и гъстата тъмнина“. (Исая 34:8; Йоил 2:2). Исус, цитирайки Даниил 12:1, описва това като време на „голямо страдание“. Матей 24:21,22

Прототип на този „велик и страшен ден на Господа“ настъпило за народа на Израил в разрушителните беди, които последвали националното им отхвърляне на Исус, техния Месия. В продължение на няколко стотици години след Малахия, последният от старозаветните пророци, който предаде посланието си на еврейския народ, нямало специални признаци, че Бог обръща особено внимание на непокорството на народа; не и до появата на Йоан Кръстител, а след него и на Исус.

Чрез служението на тези двама Божии слуги Израил беше призван към покаяние и реформация, но призивът не беше чул, освен от малцина (Йоан 1:6-12). Йоан Кръстител предсказал, че в резултат на неспособността да се отговори на този призив за покаяние и да се приеме Месията, над нацията ще се стовари страшно бедствие.

Говорейки специално на книжниците, фарисеите и садукееите, Йоан казал: „Рожби на ехидни! Кой ви предупреди да бягате от идващия гняв? Дайте плод, достоен за покаяние. И не мислете, че можете да си кажете: „Имаме Авраам за баща.“ Казвам ви, че от тези камъни Бог може да въздигне деца на Авраам. Секиратата вече е при корените на дърветата и всяко дърво, което не

дава добри плодове, ще бъде отсечено и хвърлено в огъня. Аз ви кръщавам с вода за покаяние. Но след мен идва един, който е посилен от мен, чиито сандали не съм достоен да нося. Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън. Матей 3:7-11

Така е описан пророчески „великият и страшен ден на Господа“, както го преживя Израил през 70-73 г. сл. Хр. Той дойде върху народа като проява на Божието недоволство от греха и идолопоклонството на хората, от които те не се покаяха, дори когато им беше дадена пълна и последна възможност. Показаното по този начин отмъщение на Бога доведе до унищожаването на нацията и разпръскването на еврейския народ по целия свят, което продължи почти две хиляди години.

Денят на бедствието за Израил обаче бледнее в сравнение с по-голямото изпитание, предсказано за края на Евангелската епоха – „време на страдание, каквото никога не е било, откакто съществува народ“, което ще настъпи за целия свят (Даниил 12:1). В по-общ план, това по-голямо проявление на Божието отмъщение се дължи на необуздания егоизъм на нациите, на политическите и религиозните лидери и на обществото като цяло. Те не са живели според

праведните принципи, изложени в Библията, нито са се придържали към ученията и примера на Исус, който проповядваше и живееше според закона на любовта. Матей 22:37-40; Йоан 13:34,35

Напротив, много хора и техните лидери са насърчавали и участвали във войни, революции и всички видове въоръжени конфликти. Повечето са се покланяли на многото си идоли, а не на Бога. Всъщност, в продължение на много векове изглеждаше, че Бог не обръща внимание. Но най-накрая дойде времето да действа, да се намеси в човешките дела, и резултатът е „време на беда“, „великият и страшен ден на Господа“.

Нашият текст заявява, че преди настъпването на „деня на Господа“ пророк Илия ще бъде изпратен, за да се опита да извърши реформа. Всеки набожен израилтянин очаквал идването на обещания Месия и божественото управление, което пророците предсказаха, че той ще установи на земята. Но тук, както изглежда, имало и друга важна личност, „пророк“, който също трябвало да дойде и да извърши огромна реформаторска работа преди „великия и страшен ден на Господа“.

Според израилтяните имало и още една личност, която била обещана в писанията на Мойсей. Във Второзаконие 18:15-18, под божествено вдъхновение, Мойсей говори за „Пророк, ... като мен“, който ще даде на народа това, което те желяеа в Хорив, а именно да спре „гласът“ на Бога срещу тях, за да могат да живеят. Израилтяните бяха свикнали да наричат този велик човек „този пророк“.

Така, когато Йоан Кръстител започнал своето служение, юдеите изпратили свещеници и левити да го разпитат, за да разберат кой точно твърди, че е. Йоан отрекъл, че е „Христос“, Месията. Тогава тези пратеници попитали: „Ти ли си Илия?“ – имайки предвид пророчеството на Малахия. Йоан отговорил прямо на този въпрос: „Аз не съм.“ Тогава пратениците попитали: „Ти ли си този пророк?“, а той отговори: „Не“. Йоан 1:19-21

Обаче, що се отнася до това дали Йоан Кръстител е бил предсказаният Илия, неговият отрицателен отговор на свещениците и левитите не разрешил напълно въпроса. Ангелът, който пророкува раждането на Йоан, казал: „Мнозина от синовете на Израил ще обърне към Господа, своя Бог. И той ще върви пред Него [Исус, Божият Син] в духа и силата на Елияс [гръцки за Илия],

за да обърне сърцата на бащите към децата и непокорните към мъдростта на праведните; да подготви народ, готов за Господа.“ Лука 1:16,17

Това пророчество не идентифицира категорично Йоан Кръстител като предсказания Илия. То просто заявява, че той ще извършва своето служение в „духа и силата“ на Илия. Пророк Илия беше безстрашен и смел в извършването на своята реформаторска работа в Израил, и именно в същия дух и сила Йоан призова нацията към покаяние. В много отношения работата на Йоан беше подобна на тази на Илия, а смелостта, с която я извършваше, беше идентична.

Позовавайки се на Йоан Кръстител, Исус казал на множеството: „Ако сте готови да приемете това, което казвам, той е Илия, този, за когото пророците казаха, че ще дойде...” (Матей 11:14). Тук отново имаме условно идентифициране на Йоан – „Ако сте готови да приемете това, което казвам”. Исус имал предвид, че за онези, които били достигнати и променени от служението на Йоан, той бил обещаният Илия. Това показва, че работата по реформацията, описана в пророчеството на Малахия, е ключът към нейното разбиране, а не определен индивид или индивиди, които биха могли да извършат или да се заемат да извършат тази работа.

Ние използваме изрази „поемам да изпълня“ умишлено, защото самото пророчество предполага възможността от първоначален провал и обяснява какви биха били последствията от провала – „да не дойда и поразя земята с проклятие“. (Малахия 4:6). С други думи, ако реформацията, описана като обръщане на сърцата на децата към бащите и сърцата на бащите към децата, се провали, тогава голямо проклятие ще падне върху земята, очевидно като наказание за онези, които не са се вслушали в посланието на реформатора.

Имаме илюстрация за това в случая с Йоан Кръстител и неговото служение в Израил. Мнозина се вслушали в призива му за покаяние и по този начин бяха благословени. Обаче по-голямата част от народа не го направи. Не се вслушали в посланието на Йоан, не били подготвени да приемат Исус като своя Месия и били готови да го разпнат. В изпълнението на Божия план това довело до бедствие за народа. Само за четиридесет години, и с участието на някои от онези, които отхвърлили Йоан и призовали за разпъването на Исус, предсказаното наказание се сбъднало. Това било разрушаването на храма им и на град Йерусалим, а по-късно и разпръскването на евреите по

цялата земя. Лука 19:41-44; 23:20-23; Матей 23:27,38; 24:1,2

Продължаващ призив за покаяние

Тъй като, както обяснил Исус, Йоан Кръстител бил предсказаният Илия за онези, които можели да го приемат, а не Илия за онези, които не отговорили на неговото послание, е очевидно, че не можем да търсим изпълнението на пророчеството на Малахия чрез един-единствен човек. По-скоро името „Илия” се използва в пророчеството само като символ на дело, подобно на това, което е извършил оригиналният Илия. Това беше дело на реформация, призоваващо към покаяние, в което народът на Израил беше призван да се върне към своя Бог и да признае неговата суверенност в нацията.

По този начин предсказаното дело на Илия щеше да бъде призив към народа да се покае, да се реформира и да признае, че „небесното царство” е наближило. (Матей 3:1,2). Йоан Кръстител започнал такова дело, но то по никакъв начин не приключило с него. В Матей 4:17 четем: „Оттогава [след служението на Йоан] Исус започна да проповядва и да казва: Покайте се, защото небесното царство наближава.” Това

било същото послание, което преди това било предадено от Йоан.

В Марко 6:12 четем, че когато учениците на Исус излязоха на служение, те „проповядваха, че хората трябва да се покаят“. След като Светият Дух дойде върху църквата на Петдесетница, призивът за покаяние продължи да се проповядва. В проповедта си на Петдесетница Петър казал на слушателите си: „Покайте се и се кръстете“. (Деяния 2:38). В по-късна реч той казал: „Покайте се... и се обърнете.“ (Деяния 3:19). В проповедта си на Ареопага Павел казал, че сега Господ „заповядва на всички хора навсякъде да се покаят“. (Деяния 17:30). Обяснявайки своето служение пред цар Агрипа, Павел казал, че „първо проповядва на онези в Дамаск, после в Йерусалим и в цяла Юдея, а също и на езичниците, че всички трябва да се покаят за греховете си и да се обърнат към Бога и да докажат, че са се променили чрез добрите дела, които вършат.“ Деяния 26:20

От тези стихове става ясно, че призивът за покаяние е продължил от Йоан Кръстител, с Исус, дванадесетте апостоли, както и с неговите последователи през вековете след Петдесетница, всички участващи в него. Това беше предсказаното дело на Илия. След

възкресението си Исус нареди на учениците си да отидат сред всички народи и да проповядват Евангелието. (Матей 28:19; Лука 24:46-48). Това ясно подсказва, че посланието за покаяние и реформация трябваше да продължи чрез служението на верните последователи на Господа, „малкото стадо“. (Лука 12:32). По този начин пророчеството, че Илия ще дойде преди „великия и страшен ден на Господа“, продължава да се изпълнява. Това е особено очевидно в днешното време, защото последователите на Христос са дали широко свидетелство, че „небесното царство“ е близо и че скоро неговите благословения ще започнат да се изливат върху „всички народи на земята“. Битие 12:3; 22:18; Деяния 3:25,26; Галатяни 3:8

Светът все още не се е обърнал

Въпреки това, през цялата епоха и до днес светът като цяло не е обърнал внимание на посланието на Илия за покаяние и реформа, точно както Израил не обърнал внимание на Йоан Кръстител. Вместо това, светът продължава да живее по свой грешен и егоистичен начин, без да обръща внимание на „проклятието“, което необузданият човешки егоизъм неизбежно ще донесе на всички народи. Така, както проклятие паднало върху Израил в резултат на неуспеха да се покае по

времето на Първото пришествие на Исус, така и настоящият непокаял се свят по времето на Второто пришествие на Христос е в мъки и скърби.

Светът все още не е обърнат от Евангелието. Тъмнина все още покрива земята и „гъста тъмнина – народите“ (Исая 60:2). Това обаче не означава, че светът никога няма да се обърне и че предсказаното дело на Илия никога няма да успее. Божията мъдрост е определила предварително, че ще бъде необходимо човечеството да премине през „проклятието“ на великото време на скръб, за да признае, че само праведното управление на идващото Месианско царство може да успее да установи Божията воля „на земята, както е на небето“. (Матей 6:10). Сега, когато виждаме как този принцип се изпълнява и предсказаното „проклятие“ идва върху света, с увереност очакваме установяването на славното царство на Месията. Неговото царство ще просвети света и ще накара хората да кажат: „Това е нашият Бог; ние Го очаквахме, ... ще се радваме и ще се веселим в Неговото спасение.“ Исая 25:9

Видение за царството

Във видението за Преображението, показано на Петър, Яков и Йоан, имаме допълнително разяснение и потвърждение на символиката на Илия в пророчествата. (Матей 17:1-13). В последния стих от предходната глава Исус казва: „Някои от стоящите тук няма да вкусят смърт, докато не видят Човешкия Син да идва в Своето царство.“ (Матей 16:28). След това, в следващия стих, първият от глава 17, четем: „Шест дни по-късно Исус взе Петър и двамата братя, Яков и Йоан, и ги заведе на висока планина, за да бъдат сами.“ Това беше планината на Преображението.

Когато Исус казал, че някои от стоящите сред тях няма да вкусят смърт, докато не го видят в царството Му, той очевидно имал предвид, че ще им бъде дадено видение за царството, което тримата получават само шест дни по-късно. Това било разбирането на Петър, защото в първата глава от второто си послание той говори за изобилно влизане в „царството на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (стих 11). След това, по отношение на тази славна надежда, няколко стиха по-нататък той добавя: „Ние не следвахме измислени басни, когато ви разкрихме силата и идването [гръцки: присъствието] на нашия Господ Исус Христос, а бяхме очевидци на

Неговото величие. Защото Той получи от Бога Отца чест и слава, когато дойде глас към Него от превъзходната слава: „Това е Моят възлюбен Син, в Когото имам благоволение. И този глас, който дойде от небето, чухме, когато бяхме с Него на святата планина.“ 2 Петрово 1:16-18

Ясно е, че на Петър, Яков и Йоан е било дадено видение за Христовото царство, и е значително, че в това видение те са видели Мойсей и Илия с Исус. (Матей 17:3). Това бил начинът, по който Господ казал, че пророчествата за Илия и „този пророк“, който ще бъде „като Мойсей“, ще се изпълнят напълно в Месианското царство. Други писания разкриват, че това е Божият план.

Когато Петър, вдъхновен от това видение за царството, изнесъл своята известна проповед за „времената на възстановяване [гръцки: възстановяване] на всичко“, добавяйки, че това е било казано от „устата на всички Божии свети пророци от началото на света“, той цитира като едно от доказателствата си обещанието, което Господ е дал да въздигне велик пророк като Мойсей. (Деяния 3:20-22). Така Петър разбира, че пророчеството, записано във Второзаконие 18:15-18, ще се изпълни по време на „времената на възстановяване на всичко“.

На планината на Преображението Исус казал, че Илия „наистина ще дойде и ще възстанови всичко“ (Матей 17:11). В това изявление Исус се отнасял към окончателното завършване на делото на Илия по време на неговото царство и благословенията, които то ще донесе на всички семейства на земята.

Чрез Йоан Кръстител започнало това дело, но той беше отхвърлен от мнозинството. После Исус беше отхвърлен и умъртвен. Това дело продължава през цялата настояща епоха от Петдесетница насам, но онези, които разпространяват посланието, също са отхвърлени и преследвани. Едва когато царството на Христос бъде установено в сила и слава, както е изобразено толкова графично във видението на Преображението, предсказаното дело на Илия най-накрая ще бъде завършено. Тогава Божиите заповеди ще бъдат възстановени на земята и когато цялото човечество, освободено от Адамовото осъждане, бъде събудено от съня на смъртта и получи възможност да бъде възстановено до човешко съвършенство и да живее вечно на възстановената земя. Йоан 5:28,29; Римляни 5:18,19; 1 Коринтяни 15:21,22

Две фази на Царството

От друга гледна точка беше уместно Мойсей и Илия да бъдат показани заедно с Исус в това чудно видение за царството. Мойсей, като законодател и пророк, и Илия, като реформатор в Израил, са подходящи символи на всички древни верни слуги на Бога. Всички тези герои на вярата бяха Божии представители по времето преди Първото пришествие на Христос. Те отстояваха принципите на божествената праведност в грешен свят, страдаха и умряха за праведността. Въпреки това светът не беше особено впечатлен от тяхното присъствие и служение. Евреи 11:1-40

В царството обаче ще бъде различно. Този клас древни и верни слуги на Бога ще бъде възкресен от мъртвите и ще стане човешки представител на божествения Христос в земната фаза на царството. Тогава те ще бъдат възнаградени, като видят това, за което са се борили, да триумфира на земята. Чрез авторитета и силата на „този пророк“, Исус, по-великия от Мойсей, те ще видят познанието за Господа да изпълни земята „както водите покриват морето“. (Исая 11:9; Авакум 2:14). Тогава праведните няма да бъдат преследвани. От друга страна, „позорът на народа Му [Божия] ще отнеме“ (Исая 25:8).

Бог използва Илия и неговата реформаторска дейност, за да символизира призива към покаяние и приемане на новия Цар на земята – Христос. По този начин можем да мислим за Илия като символ на делото на Христос, заедно с верните „малко стадо“, които преодоляват през Евангелската епоха, преди съответната им смърт. През последните две хиляди години продължаващото послание за покаяние и реформация, провъзгласявано пред света, все още не е обърнало „сърцата на бащите към децата и сърцата на децата към бащите“. Действителното осъществяване на това дело очаква установяването на Христовото царство в сила и велика слава. Колко красиво се показва това чрез появата на Илия с Исус в това видение за царството.

Уникално в преживяванията на оригиналния Илия беше фактът, че в края на своето служение той беше възнесен от земята. Въпреки че всъщност той не отиде в небето, неговият опит лесно подсказва и символизира факта, че по-голямата група от Илия, след като доказаха своята вярност в свидетелстването за Евангелието, независимо от цената, са въздигнати до небесна слава във възкресението, за да участват с Исус в духовната фаза на

неговото славно царство. Римляни 8:16,17; 2 Тимотей 2:11,12; Откровение 20:6

Във видението за Преображението имаме чудесно изображение на земните и духовни фази на Месианското царство, в което самият Исус ще бъде върховният Глава и Владетел, „Цар на царете и Господ на господарите“. (Откровение 19:16). Чрез царството ще бъде напълно и завинаги изпълнена работата на Илия за помиряване на света с Бога. След като тази работа бъде завършена, след хилядолетното царуване на Христос, царството ще бъде предадено на Небесния Отец, за да бъде Той „всичко във всичко“. Откровение 20:6-15; 1 Коринтяни 15:25-28